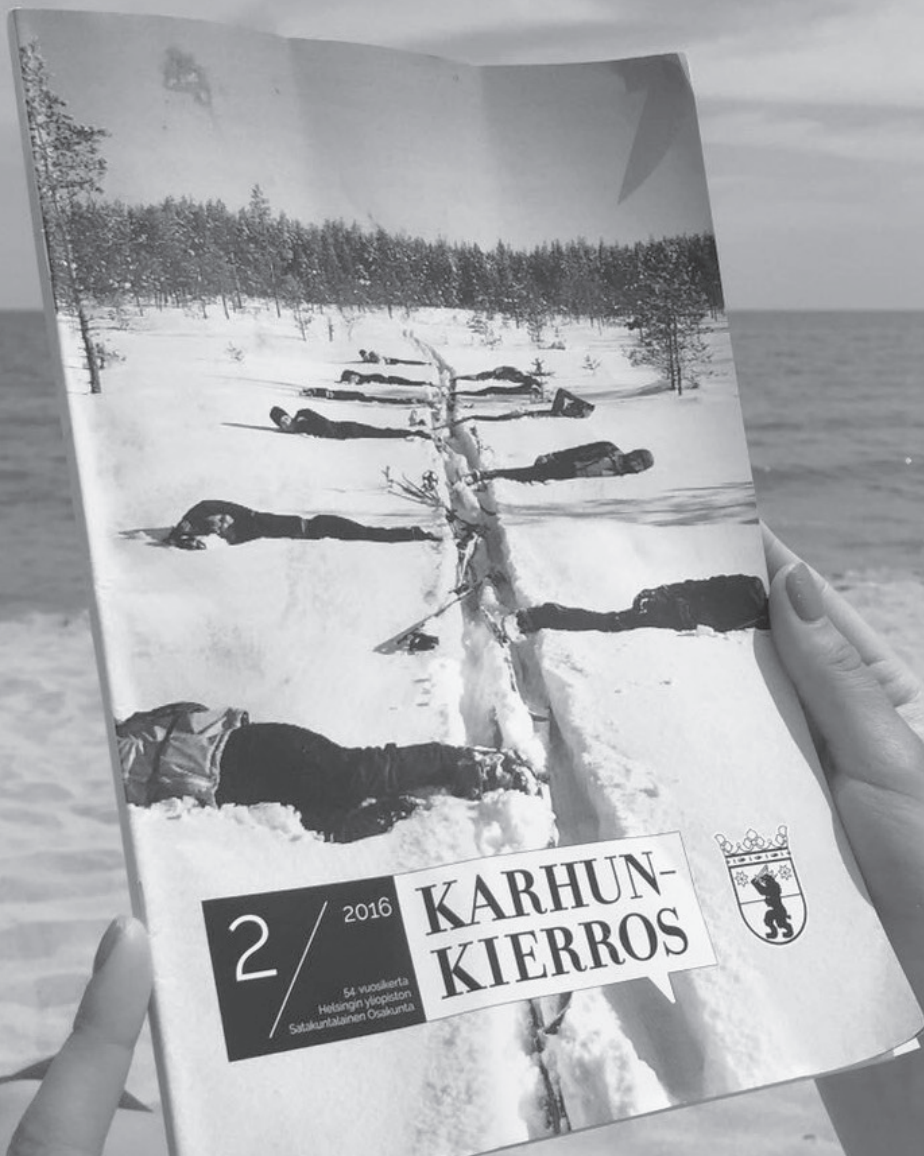

3

2016

54. vuosikerta
Helsingin yliopiston
Satakuntalainen Osakunta

KARHUN- KIERROS

Karhunkierros

3/2016

TÄMÄN LEHDEN TEKIVÄT:

Saana Valli

Jenna Järvenpää

Joona Havukainen

Erik Salminen

Tuukka Lindholm

Veera Sinervo

Hanna Hannus

Annastiina Mäkinen

KARHUNKIERROS
Satakuntalaisen Osakunnan
tiedotuslehti.

Perustettu vuonna 1963.
ISSN-L 1239-1913,
ISSN 1239-1913 (Painettu),
ISSN 2242-6558 (Verkkolehti).

JULKAISIJA
Satakuntalainen Osakunta
Lapinrinne 1 A8,
00180 Helsinki

PÄÄTOIMITTAJA
Saana Valli
paatoimittaja(at)satakuntatalo.fi

KANNEN KUVA
Riikka Pasanen

KANNEN NIMIÖ
Kalle Järvenpää,
muokannut Salla Seppälä

PAINOS
300 kappaletta

PAINO
Picaset Oy

Karhunkierros nauttii
HYYn järjestölehtitukea.

-
- 4 Pääkirjoitus**
5 Kuraattorin Q-kulma
6 Osakuntalaisen kootut kesäseikkailut
10 Tiede-elämää
12 Terveisiä Turusta
13 Virkailijat ja toimikunnat tutuiksi
16 Kirjastonhoitajan epilogi
17 Virkailijoiden esittelyä
18 Terveisiä Satakunnasta
19 Kuulemattomat

Syksyn sävelet

Kesä on ollut monelle Satolaiselle mielenkiintoista aikaa. Osakuntatoiminta on suurimmaksi osaksi jäänyt tauolle, vaikka kuitenkin kaikki toiminta ei tauonnut kesänsä aikana. Monet ”Talolla” asuvat suuntasivat kesälomiensa ajaksi maakuntaan ja osa kauemmaksikin. Osalle taas loppukevät ja kesä toivat mukanaan suuriakin muutoksia, kuten opiskelupaikan tai kaupungin vaihdoksen. Jotkut saivat kesän aikana tehdä unelmistaan totta, esimerkiksi matkustelun muodossa. Jotkut taas ehkä käyttivät kesällä aikaa miettien ja pohditen tulevaa ja sitä, mitä se toisi tullessaan. Osalla haaveet ja unelmat saattoivat löytää yllättäviäkin käännteitä. Tässä numerossa pääsemme muun muassa kurkistamaan erään osakuntalaisemme kesän viettoon, tutustumme virkailijoihin ja pääsemme taas enemmän perille toimikuntien jäsenistä sekä niihin kuulumisen hyödyistä.

Syksy tuo mukanaan paluun jälleen arjen pariin. Monella opiskelut jatkuvat ja osa suuntaa jo työelämää kohti. Loppuvuodesta on tiedossa erinäistä osakuntatoimintaa, jossa yksi painopiste on uusien syksyllä koulunsa aloittaneiden fuksiemme innokas vastaanotto. Loppuvuodesta on tiedossa myös erittäin suosittu itsenäisyyspäivän juhla, tuttavallisemmin itsarit. Parhaillaan jo käynnistyneen lukuvuoden aikana on siis luvassa jos jonkinmoista toimintaa ja vuodesta voidaan jälleen kaavailla kokemusrikasta sekä vanhemmille osakuntalaisillemme että nyt yhteyteemme liittyneille fukseille. Takakannesta voittekin poimia kalentereihinne osakunnan syksyn tapahtumamenot, joista jokaiseen kannattaa ehdottomasti osallistua!

Muistan itse vielä muutaman vuoden takaisen fuksivuoteni kirkkaasti. Kaikki oli kovin vierasta ja uutta. Uusi kaupunki, uudet ihmiset, uusi ala ja uudet mittakaavat lähes kaiken suhteen.

Satakunnasta tulevia kun ajattelee, on sanomattakin selvää, kuinka suuri muutos jo pelkästään pääkaupunkiseudulle muuttaminen on. Muutto suurempaan, mahdollisesti melko vieraaseen kaupunkiin ja uuden opiskelualan aloittaminen on yksilölle käännekohta, jossa moni asia muuttuu.

Henkilökohtaisesti uskon, että moni tuntee ensisijaisesti sekä jännityksen että suurten odotusten tunteita. Ympäristö on erittäin tärkeä ihmisen toimintaan ja mieleen vaikuttava tekijä. Satakuntatalo antaa sekä taloudellisesti että sosiaalisesti erinomaiset mahdollisuudet opintojen edistymiseen ja vapaa-ajan sujuvuuteen.

Vaikka biologinen perhe saattaa varsinkin monella uudella jäsenellämme jäädä Satakuntaan, on onni saada osakuntaperhe ympärilleen. Syksy on oppimisen aikaa, onneksi meillä Satolaisilla on ihanteellinen ympäristö siihen. Kannustaisinkin omasta puolestani kaikkia uusia fukseja ottamaan rohkeasti osaa osakunnan toimintaan ja nauttimaan täysin rinnoin uudesta ympäristöstä ja sen tuomista etuoikeuksista.

Värikästä alkanutta syksyä!

*Teologian ylioppilas
Saana Valli*

Uusi lukuvuosi on jälleen käynnistynyt – yksille ensimmäinen, toisille jo aikamones. Yhtä kaikki lukuvuoden alkuun liittyy aina odotuksia, uutta energiaa ja iloa.

Näin maisterinkin näkökulmasta Helsinki vaikuttaa aina yliopistovuoden alussa heräävän kesäisiltä päiväuniltaan. Kaupunki on taas täynnä elämää ja iloa, ja sen julkisia patsaita ja puistoja täplittävät värikkäät haalaripukuiset fuksi-aisrastit ja muut akateemiset ilonilmaukset.

Tänä vuonna lukuvuosi aloitetaan monin paikoin aika hämmentyneissä tunnelmissa. Yliopistoihin kohdistuneiden leikkausten ja niitä seuranneiden irtisanomisten vuoksi opiskelijoille voi olla vaikeaa löytää tietoa syksyn kursseista ja saada ohjausta.

Minun neuvoni uuteen lukuvuoteen ja ylipäätään yliopistoelämään on seuraava: ei kannata vain paahtaa opintojen läpi mahdollisimman nopeasti ja sivuilleen katsomatta. Kannattaa käydä vaihdossa, ottaa vastuutehtäviä opiskelijajärjestöissä, tehdä kiinnostavia töitä, nauttia nuoruudesta. Kannattaa haahuilla kirjastoissa ja lainata sattumalta eteen tulevia kiinnostavia teoksia, kannattaa nauttia päivien vapaasta rytmistä sekä käydä pitkiä polveilevia keskusteluja yliopiston kahvilassa.

Kun valmistut, työnhaussa on luultavasti aivan se ja sama, oletko 23-, 25- vai 30-vuotias. Suomessa työnantajat arvostavat työnhakijoissa paljon sekä opiskeluaikaista työkokemusta (esimerkiksi kesätöistä ja osa-aikatöistä) että erilaisten luottamustehtävien hoitamista ja vapaaehtoistyötä järjestöissä.

Yhtä tärkeää kuin tenttien ja esseiden kirjoittaminen, ellei jopa tärkeämpää, on oppia tuntemaan ihmisiä ja toimimaan porukassa. Osakunta ja muut opiskelijajärjestöt tarjoavat tähän loistavat mahdollisuudet. Ne opettavat myös työelämässä arvostettuja käytännön taitoja aina budjetoinnista tapahtumanjärjestämiseen ja illallisseurusteluun. Osakunnassa oppii tuntemaan yhteiskunnan ilmiöitä laaja-alaisesti, sillä osakuntalaisia on kaikista tiedekunnista ja eri korkeakouluista.

Toivotan kaikille osakuntalaisille oppimisen ja elämän iloa uuteen lukuvuoteen. Nähdään osakunnan syksyn monissa riennoissa!

Hanna
Q

KARHUNKIERROS & KARHUSAFARI 25.7 - 30.7.2016

Karhunkierros – Suomen ehkä legendaarisin vaellusreitti, oli minulle vielä uusi tuttavuus ennen kesän alkua. Keväällä kuitenkin sattui vaikka mitä, mikä johti kiinnostukseni heräämiseen. Tyttöystävän hypetys, ystävien valokuvat sekä toukokuun alussa suoritettu suhteellisen idiootti ”vaellukseni” Haltille olivat omiaan kasvattamaan fiiliksiä, mutta viimeistään kesän työoravanpyörän käynnistyttyä tuli todettua, että viikon rauhoittuminen Suomen korvessa voisi olla aika voittaja ratkaisu. Eipä siinä sitten muuta kuin loma-anomusta liikkeelle ja vaelluskenkiä ostamaan!

Karhunkierros kulkee pääosin Oulangan kansallispuiston alueella ja se on noin 80 km pituinen. Yöpymistä varten reitiltä löytyy niin autiotupia, laavuja kuin teltpaikkojakin, joista jokaista pääsimme kokeilemaan. Autiotuvat yllättivät, sillä ne olivat hyvin varusteltuja ja tilavia, mutta itse lämpenin eniten perinteisille laavuille. Olimme jakaneet osuudet tasaisesti neljälle päivälle, mutta koska halusimme meloa osan matkasta ja välineiden vuokraus onnistui vasta odotettua myöhemmin, jouduimme muokkaamaan suunnitelmia siten, että viimeisille päiville tuli hiukan pidemmät sykähdykset.

Laavuilla oli
huikea meno!
Notskikin onnistui
toisella kertaa
huomattavasti
nopeammin.

Aloitimme oman kierroksemme maanantai-iltapäivänä ja jo ensimetreistä asti tiesin, että tässä oli nyt sitä jotain. Alun karut suomalaisemat muuttuivat keskikiesän auringon heliessä nopeasti metsäisiksi ja pian seurailimmekin jo jokivartta kohti ensimmäistä majapaikkaa. Se, mikä kiekasta jäikin erityisesti mieleen, oli luonnon monimuotoisuus. Maisemiin lukeutuivat muun muassa korkeat metsäiset vaarat, syvissä kuruissa virtaavat koskiset joet sekä jylhät rantakalliot.

Meininkejä Karhunkiekan varrelta.

Melontaosuudesta muodostui ihan eri tason seikkailu. Lähdimme aamulla täydellisen sään vallitessa lipumaan joenvartta etelään, mutta noin puolivälissä alkoi takaamme kuulua käytännössä taukoamatonta jyrinää. Pian yläpuolellamme oli yksi brutaaleimmista sadekuuroista vähään aikaan. Hetken aikaa tuli mietittyä, onko kanootti keskellä jokea kuitenkaan place to be ukkoskuuron aikana, mutta ryöpytyksestä huolimatta fiilikset olivat niin korkealla, että jatkoimme eteenpäin. Tämä osoittautui täysin oikeaksi ratkaisuksi, sillä pääsimme seuraamaan huikeaa spektaakkelia. Aivan odottamatta kesken kovimman sateen salamoinnista vauhkoontunut poro hyppäsi edessämme jokeen, ui vastarannalle ja laukkasi kiireen vilkkaa pakoon. Hetki oli aivan kuin National Geographicista (ja nyt se on KK:ssa, sweet!).

Sitä tunnelmaa, johon Karhunkiekalla pääsee, on vaikea pukea sanoiksi. Luonto ympäröi alusta loppuun saakka, eikä muihin ihmisiin oikeastaan törmää kuin satunnaisesti tauko- tai yöpymispaikoilla. Erityisiä luontokohteita löytyy vaikka millä mitalla (ygösinä Oulangan kanjoni, Kitkajoen rantareitti, Jyrävänkoski ja Valtavaaran huippu), mutta jo ihan metsässä kävely lämmitti suunnattomasti tällaisen stadiintuneen turkulaisen sydäntä. Reitin vaihtelevuus on myös priimaa. Välillä tasapainoillaan pitkospuilla, nouseaan vaarojen huipulle, seurataan jokivartta tai samoillaan tiheämmillä metsäosuuksilla. Mikäli kaipaa irtiottoa arjen hulinasta, niin tämä paikka on kuin siihen luotu.

Aloitimme kierroksen pohjoisesta, joten lopussa meitä kohtasi reitin jyrkin osuus eli Valtavaaran huiputus. Päätimme ajanpuutteesta ja filiksistä johtuen vaeltaa viimeiset 6 km yöllä ja napata sulavasti seitsemältä aamulla lähtevän bussin eteenpäin. Tunnelma reitin korkeimmalla kohdalla Valtavaaralla oli euforinen auringon kurkkiessa taivaanrannassa. Saimme vielä viimeisen sykähdyttävän hetken, kun aivan viime kilometreillä sysipimeästä metsästä alkoi kuulua kähinää. Etenimme varovaisesti kunnes pimeydestä ilmestyi poroperhe, joka väisti meidät aivan vierestä. Tämän jälkeen kelpasi herkutella viimeinen aamiainen ja nautiskella erityistä hetkeä varten säästämäni purkillinen Pirkan gourmet simpukoita! En välttämättä suosittele näitä vaelluseväiksi, sillä ne pistävät pötsin suhteettoman sekavaan tilaan. Lopusta pitänee vielä todeta että viimeisen kilometrin nousu Rukalle on äärimmäisen hulvaton ja massiivisen lämpimät kiitokset kaikuvat hotelli Rantasipin respalle, joka antoi kahden väsyneen ja likaisen matkaajan torkkua aulan sohvilla bussin lähtöön saakka. Elämää suurempi kiekka!

Näkymä Valtavaaran huipulta.

Mutta eihän tämä romaani nyt vielä tässä ole! Tyttöystäväni suuri unelma oli päästä karhusafarille. Näitä kun järjestettiin paluumatkamme varrella Suomussalmella, niin päätimme että nyt tai ei koskaan! Voinkin todeta, että neljän päivän vaelluksen jälkeen ei ole paljoa parempaa tapaa lepuuttaa kroppaa kuin sulkeutumalla pieneen koppiin Venäjän rajan tuntumaan ja katsella miten 12 karhua tulee illan ja yön aikana ruokailemaan muutaman metrin päähän. Tämäkin ilta piti sisällään dramaattisia luontohetkiä, kun emokarhu joutui suojelemaan kolmea pienokaistaan vihaiselta alfaurokselta. Noin kolmen tunnin odottelun jälkeen pennut pääsivät puiden latvoista takaisin emon luo. Loppu hyvin, kaikki hyvin. Väsymyksestä huolimatta aamulla oli aikamoinen hymy naamalla. Tämmöinen keissi tällä kertaa!

Karhuperhe
tulossa
ruokailemaan.

Kirjoittaja toivoo, että tästä artikkelista oli iloa niin satunnaiselle lukijoille kuin Karhunkiekasta ja safarista kiinnostuneille. Tämä oli tietenkin vain pintaraapaisu, joten jos kaipaat lisää tietoa Karhunkierrokseen, safariin tai ylipäättään elämään liittyen, niin aina saa tulla nykimään hihasta!

Teksti: Erik Salminen

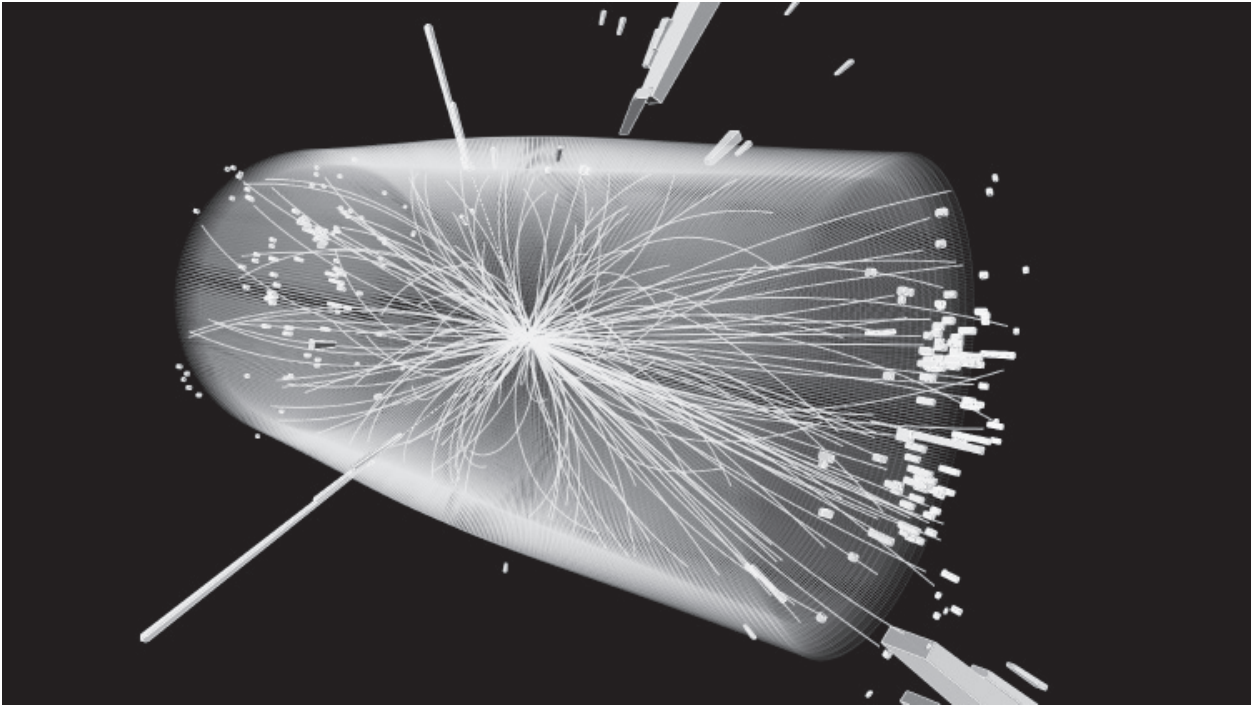
Kuvat: Erik Salminen ja Laura Aarnos

CERN – ELI SINNE JA TAKAISIN?

Lukion ainoa pakollinen fysiikan kurssi päättyi osaltani kahdeksikkoon ja lausahdukseen “Ei enää ikinä fysiikkaa”. Samaan aikaan kun vastentahtoisesti pohdin polkupyörän kulkeman matkan ja ruutupaperilla kuvaajan suoran alle jäävien neliöiden välistä yhteyttä, tapahtui noin 2000 km päässä jotain merkittävää. Ranskan ja Sveitsin rajalla CERNissä melkein neljänneksivuosisadan kestänyt suunnittelu- ja kehitystyö sai arvoisensa päätöksen kun Large Hadron Collider -hiukkaskiihdytin heräsi henkiin syksyllä 2008.

Matka kiihdytinputkessa viilettävistä protoneista kielitieteistä innostuneen lukiolaisen tietoisuuteen kesti useamman kuukauden. Viiveestä huolimatta videokuva hurraavia tieteilijöitä täynnä olevista valvomoista protonikimppujen kiertäessä hiukkaskiihdyttimessä teki vaikutuksen. Kevään ja seuraavan kesän aikana vaikutus kehkeytyi haaveeksi ja seuraavana syksynä olin intoa puhkuen valmis tarttumaan fysiikan haasteisiin. Maaliskuussa 2010 lintsasin oppitunnilta seuratakseni live-lähetystä ensimmäisistä hiukkastörmäyksistä korkeimmilla energioilla, joihin ihmiskunta oli siihen mennessä kyennyt. Olin koukussa.

En ollut uskoa silmiäni kun helmikuussa 2014 tarkastin sähköpostini. Oli toinen kevääni yliopistolla teoreettisen fysiikan opiskelijana, Higgsin hiukkanen oltiin löydetty CERNissä puolitoista vuotta sitten ja sähköposti onnitteli minua, sillä minut oltiin valittu kesätöihin. Kesätöiden kesto olisi kolme kuukautta ja työpisteeni sijainti 40-4-A02, CERN Meyrin, Sveitsi.

Jälki Higgsin bosonista. Kuva: CMS Collaboration, CERN.

Kesän tullessa olin katsonut läpi jokaisen löytämäni CERN aiheisen dokumentin ja Youtube-videon, hionut ranskankielentaitoni vireeseen ja vuokrannut asunnon Sveitsistä kolmen muun suomalaisen kesäharjoittelijan kanssa. Tuskin silmäystääkään nukkuneena saavuin aamulennolla Geneveen ja seikkailin tieni CERNin kampukselle. Iho kananlihalla astelin porteista sisään ja näin karut parakkirakennukset, turistikuvia varten pihalle raahatun sinisen dipolimagneetin sekä ravintola R1:n pihan. Maisemat jotka olin nähnyt jo kymmeniä kertoja videolla, kuvissa ja lukiopojan unelmissa.

Meitä kesäharjoittelijoita ja -opiskelijoita oli kampuksella nelisensataa kappaletta eri puolilta maailmaa. Saman päivän aikana saattoi kuulla tarinoita Mumbain väentungoksista intialaiselta opiskelijalta, maistaa italialaisten opiskelijoiden valmistamaa pastailallista sekä keskustella amerikkalaisten opiskelijoiden kanssa Oregonin pienpanimokulttuurista. Ehkä upeinta kesässä oli kuulua niin heterogeeniseen yhteisöön, jossa kaikki kuitenkin olivat avoimia ja jakoivat yhteisen kiinnostuksen kohteet: tieteen. Fysiikan lisäksi edustettuna olivat ainakin kemia, taloustiede, insinööritieteet, matematiikka sekä tietojenkäsittelytiede. Jokainen vastaantulija tuntui tekevän töitä toinen toistaan mielenkiintoisempien ongelmien parissa ja omaavan valtaisan määrän tietotaitoa asioista, joista itse ei ollut vielä kuullutkaan. Vahvasta ammattitaidosta ja työmoraalista huolimatta, meno ei yltynyt ryppyotsaiseksi paahtamiseksi, vaan hauskanpitoa arvostettiin. Grillailureissut joenrannalle, perjantabileet sekä maanlainen kampussuunnistus yöllä viskimaistelun jälkeen osoittivat opiskelijakulttuurin samanhenkisyys kotimaasta riippumatta.

Töiden tekeminen CERNissä on flowmainen kokemus. Mihin tahansa esteeseen työsään törmäsi, alan johtava asiantuntija oli luultavasti työhuoneessaan jossain muutaman sadan metrin säteellä oman toimiston ovelta, aina valmiina auttamaan hukassa olevaa kesäopiskelijaa. Yleisen ilmapiirin innostus työtä kohtaan oli tarttuvaa, ja usein työpäivät venyivät yömyöhään huomaamatta ongelmien ratkontaan uppoutuessa. Onneksi kampuksella on huomioitu myös ravintoloiden aukioloaikojen ulkopuolella työskentelevät ja limuautomaatin viereisestä automaatista saa ostettua lohkon Brie-juustoa sekä paketin parman kinkkua iltapalaksi kellonajasta riippumatta.

CERNin kampusalue. Kuva: Martin Hieslmair.

Keskeinen sijainti Euroopan ytimessä tarjoaa myös erinomaisia matkailumahdollisuuksia viikonlopureissuille työn ohessa. Junareissu Liechtensteiniin ja Zürichiin, polkupyöräily Genev järven ympäri ja vuokra-autolla ajelu Pohjois-Italiaan olivat suosittuja retkiä kesäopiskelijoiden keskuudessa. Äkateemiseen vapauteen pohjaava työaikavalvonta rohkaisee pidempiinkin reissuihin. Pyytäessäni perjantaita vapaaksi Zürichin visiittiä varten, ohjaajani naurahti ihmetellen, miksi edes kysyin ja toivotti hyvää matkaa.

Kaksi vuotta CERNiin astumiseni jälkeen matka on yhä kesken. Kuluneella viikolla lähetimme vertaisarvioitavaksi ensimmäisen tutkimusartikkelin, johon olen tuottanut merkittävää sisältöä. Mikäli artikkeli läpäisee arvioinnin, siitä tulee ensimmäinen osa väitöskirjaani ja myös ensimmäinen kerta, kun voin sanoa tuoneeni oman pienen lisäni ihmiskunnan jatkuvasti laajenevaan tiedon mereen. Olen käynyt kahdesti CERNissä lyhyemmillä vierailuilla tuon ensimmäisen kesäni jälkeen ja vuoden 2018 tulen viettämään siellä kokonaisuudessaan osana tohtorikoulutustani. Joka kerta olen ollut kananlihalla astuessani portista sisään ja nähdessäni tutut parakit sekä sinisen turistikuviin tarkoitetun dipolimagneetin, jonka kyljessä lukee ”CERN – Accelerating science”.

Teksti: Joonas Harvukainen

Terveissi Turust!

”Siellä satolla on kuulemma ihan ihme meininki” - näin kertoi minulle eräs uusi opiskelukaverini Turun Medisiinan ruokalassa elokuun alkupuolella, kun kerroin asuneeni Satakuntatalolla pari edellistä vuotta. Tähän päivään mennessä en ole kuitenkaan ihan varma, oliko hänen kommenttinsa enemmän positiivinen vai negatiivinen.

Heinäkuun ensimmäisenä päivänä tuhansien muiden mukana jännitettiin, onko Opintopolku lopullisesti kaatunut. Viimein kädet täristen, lukemattomien päivitysten jälkeen, luin näytöltä: ”Opiskelupaikka myönnetty: Turun yliopisto, Lääketieteellinen tiedekunta”. Tätä oli odotettu!

Viime keväänä istuessani Viisin kirjastossa, joinakin päivinä kauemmin kuin olisi yhdellekään ihmiselle terveellistä, tuli mieleeni pohtia koko pääsykokeen mielekkyyttä. Varmaankin jonkinlainen satakuntalainen jääräpäisyys sai kuitenkin joka iltapäivä tarttumaan kynään ja laskimeen. Kun sitten sain tietää päässeeni sisään, en enää hetkeäkään miettinyt oliko niistä virtapiirilaskujen pönttäämisestä ollut mitään hyötyä - unelmiensa eteen kannattaa todella nähdä vaivaa.

Pikkuhiljaa lähes kaikille elämän osa-alueille ulottuvan lääkiskuplan tiivistyessä arvostan ihan uudella tavalla eri aloista kiinnostuneiden ihmisten kohtaamista. Olen monta kertaa kokenut osakunnalla hämmästyttäviä ahaa-elämyksiä: tällaisiakin asioita on mahdollista opiskella ja tutkia.

Vähän haikkealla mielellä lähdin Satakuntatalolta. Tuntui siltä, että juuri opittuani tuntemaan Helsinkiä olinkin jo lähdössä. Mutta uskokaa tai älkää - Turku on myös upea kaupunki, ainakin näin alkusyksyn valossa. Kaikki on pyöräilymatkan päässä, ja ilman julkisia selviää mainiosti.

SatOlta voi lähteä mutta satolaisuus ja satakuntalaisuus eivät lähde mihinkään. Olen saanut osakunnalta todella paljon: hauskoja, ainutlaatuisia muistoja ja monia hyviä ystäviä. SatOlla on todellakin ihan ihme meininki, ja siitä kannattaa pitää kiinni!

Annastiina Mäkinen

PS. Jos joskus kuulette kirjoittajan puhuvan Turun murretta otsikon tyyliin, on syytä huoleen. Ensiapuna oireisiin toimii esimerkiksi Satakunnan Liikenteen bussilippu.

OPASTUSTOIMIKUNTA

Opastajat 16 riehumassa seuraavassa järjestyksessä: Tony Ylönen, Salla Tuononen, Milla-Maria Alhanen, Jenna Järvenpää, Jasmin Pitkonen, Maria Djakonowsky ja Sanna Rajala.

1) Mikä on parasta osakunnassa?

Monipuolisuus, poikkitieteellisyys ja satakuntalaisuus. Lisäksi osakunnassa parasta on yhteisöllisyys. Tarkemmin se, että tutustut mahtaviin ihmisiin, saat kenties elinikäisiä kavereita ja voit liittyä toimikuntiin/kerhoihin, jotka vastaavat kiinnostuksesi kohteita. Ihmiset eivät juuri esitä tai teeskentele, vaan ovat aitoja; jokaisella on omat meriittinsä ja outoutensa, ja ne tuodaan esille jopa ylpeästi. Lyhyesti sanoen osakunta on kuin päinvastainen peruskoulu.

2) Vinkit miten yliopistosta/ammattikorkeasta selviää?

Sillä, että muistaa aina välillä rauhoittua. Istua alas ja juoda vaikka kupin teetä tai tehdä jotain mikä itseä rentouttaa. Myös asioiden mahdollisimman selkeä suunnittelu kalenterin kanssa helpottaa useasti. Muistamalla myös, ettei aina ole niin vakavaa vaikka ei kaikesta selviäisi parhaimmalla tavalla, joskus riittää vain se että selviää. Kokeile edes ai-nejärjestösi aktiviteetteja, ja päästä vasta sitten, haluatko olla niissä mukana vai et. Pidä illanviettoja kavereiden kanssa ja vaihda heidän kanssaan elämää helpottavia opiskeluvinkkejä. Opettele sekä tiivistämään että tekemään ns. "tikusta asiaa" - näin pääset jo hyvään vauhtiin.

3) Mikä on parasta opastustoimikunnassa?

Parasta on, että pääsee heti tutustumaan uusiin tulokkaisiin ja madaltamaan kynnystä liittyä mukaan toimintaan. Parasta opastustmk:ssa on myös että, pääsee järkkäämään uusille fukseille kaikkea kivaa ja parhaimmillaan pääsee tsemppaamaan opintojen alkuun. Myös se, että vaikutat kaikkietävältä olet edellä asioista ja uudet opiskelijat voivat tulla kysymään sinulta apua. Pääset myös tutustumaan uusiin ihmisiin helposti. Ja illanviettojen ja bileiden järkkääminen, tosin niiden suunnittelu kannattaa aloittaa hyvissä ajoin. Sekä tietenkin nämä meidän ihanat toimikuntalaiset! PS. Abi-infot ovat myös hauskoja!

VIRKAILIJAT KERTOVAT MITEN TOIMIMINEN SATOLLA TUKEE TULEVAA (TYÖ)ELÄMÄÄ

Musiikkihuoneen hoitaja Esa-Pekka Tupala (vasen) ja verkko-vastaava Otto Porkka sekä jäsenpalvelusihteeri Elina Honko ja tietotekniikkavastaava Iikka Terho.

EP:

Samaa mieltä! Osakunnalla voi ottaa haastaviakin tehtäviä ja vastuuta kontolleen, mutta aina on joku tukemassa ja auttamassa eteenpäin ongelmatilanteissa. Yhteisöllisyys onkin mielestäni osakunnan hienoimpia asioita. Itselleni osakunta tarjoaa kaivattua irtiottoa yliopisto-asioista ja -kavereista, sillä nekin piirit alkavat ajoittain kyllästyttämään ja kaipaa jotain muuta. Varsinkin kun toimii kulttuurin ja taiteen parissa joka päivä, on talolla mukavaa hengähtää ja puhua jostain aivan muusta kuin pelkästään omien opiskelijujen ympärillä pyörivistä aiheista.

O:

Samalla linjalla muiden kanssa! Verkkovastaavan hommat ovat olleet ihan kiva lisä tällä hetkellä työkseen koodaavalle tietojenkäsittelijälle. Ja urheilutoimikunnan ja apuisännistön hommat ovat toimineet hyvänä vaihteluna arkeen. Myöskin niinkuin jo mainittiinkin niin osakunta-aktiivisuus opettaa huomaamatta ryhmätyöskentelyä ja suunnittelua mikä on erittäin hyvä taito osata ja monella alalla todella olennaista. Vastuuta saa juuri sen verran kuin itse haluaa aina sähköpostimies-Patesta a.k.a. verkkovastaavasta lähtien ja apua löytyy aina. (Fuksit huom! Helppo virka tarjolla :) Kaksi vuotta viagramainoksia alkaa allekirjoittaneelle riittelemään) Myöskin yksi vielä mainitsematta jääneistä ja parhaista puolista osakunnassa on poikkitietellisyys. Kun oman laitoksen animeringit ja larppiklaanit alkaa tympimään löytyy SatO:lta kaikenkarvaista seuraa, mikä antaa uusia näkökulmia asioihin ja vaihtelua elämään (okei, EP taisi mainita tämän jo). Ja sitten kun joskus hamassa tulevaisuudessa ehkä/toivottavasti itse kukin valmistuu ja pääsee vaihtamaan tenttiviikkoangstit työstressiin on osakunnalla vaivalla ja monella promillilla hankittu ystävien verkosto aina takana.

I:

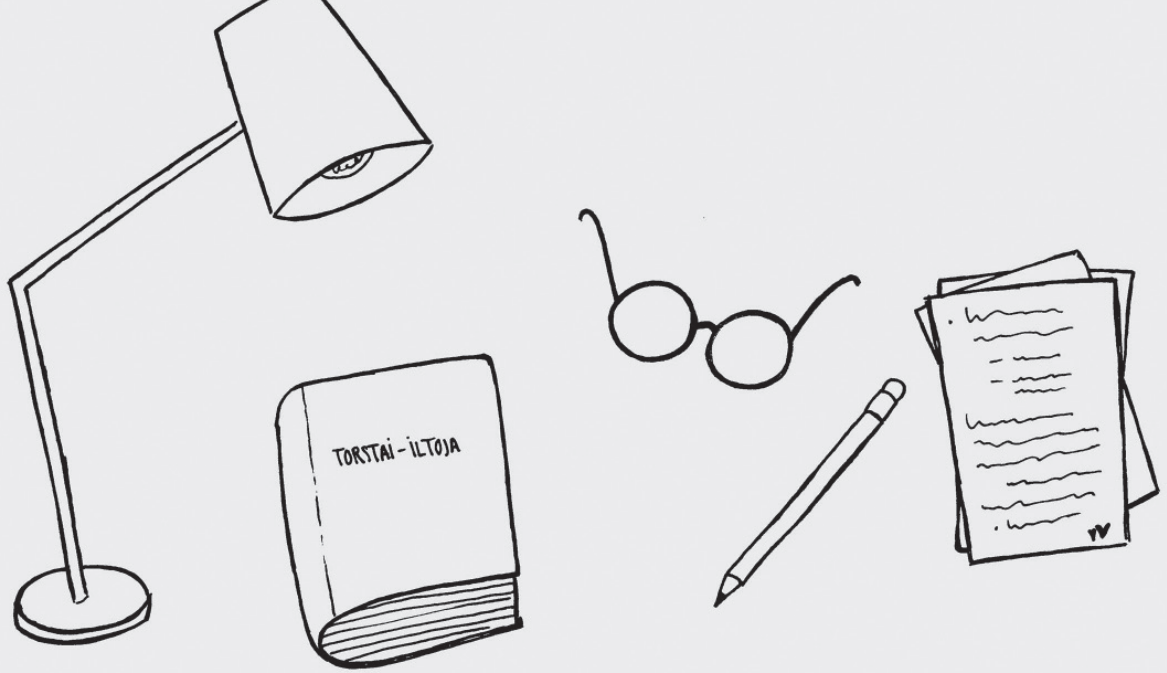
Mun mielestä Osakunta tarjoaa kehittävä ja konkreettista tekemistä yliopiston tuoman teoreettisen tiedon tueksi. Esimerkiksi tietotekniikasta kiinnostuneet voivat kasailla koneita ja koodata kaikenlaisia kikkareita. Ja sitten taas taloudesta kiinnostuneet pääsevät tekemään oikeaa taloudenpitoa taloudenhoitajana tai sijoittamaan Osakunnan varallisuutta talousrahastossa. Tässä toki vain muutama esimerkki.

E:

Ja pääsee ottamaan vastuullisiakin hommia, koska osakunta pyörii lähes kokonaan aktiivisten opiskelijoiden avulla. Ja osakunnalla tulee väkisinkin harjoiteltua erilaisten ihmisten kanssa toimimista, mikä on tärkeä taito myös työelämässä :)

Kirjastotoimikunta: Veera Sinervo, Camilla Laine, Minttu Levander, Vilma Säteri & Kauri Uljas

1) Mitkä kirjat jokaisen satolaisen sekä satakuntalaisen tulisi lukea?

Kirjastotoimikunta suosittelee sekä satolaisia että satakuntalaisia lukemaan Finlandia-palkittuja kirjoja, sillä ne ovat usein ajankohtaisia ja yleissivistäviä teoksia, jotka herättävät laajaa keskustelua. Lisäksi mielestämme jokaisen osakuntalaisen tulisi osakunta-aikanaan lukea edes jokin teos Maila Talvion tuotannosta. Erityisesti suosittelemme ”Torstai-iltoja” -nimistä kirjaa, joka kertoo osakuntamme lukupiirin alkuaikojen toiminnasta.

2) Miksi opiskelijan tulisi lukea muutakin kuin tenttikirjoja?

Mielestämme opiskelijoiden tulisi lukea muutakin kuin tenttikirjallisuutta sen takia, että lukeminen on monella tapaa hyödyllistä. Ensinnäkin, minkä tahansa kirjallisuuden lukeminen kehittää lukunopeutta, ja lukiessa itseä kiinnostavaa kirjallisuutta opiskelija saa positiivisen lukukokemuksen. Positiivisten lukukokemusten myötä lukemisesta ylipäättään tulee mielekkäämpää, ja myös tenttikirjoihin tarttuminen helpottuu huomattavasti!

Mielekäs kirjallisuus on myös oiva tapa viettää aikaa ja rentoutua. Monet opiskeluun liittyvät aineistot ja tehtävät ovat nykyään sähköisessä muodossa, mikä tarkoittaa, että niitä usein luetaan päätelaitteilta. Perinteistä kirjaa luettaessa silmä ei rasitu samalla tavalla kuin tietokoneen ruutua katsottaessa, ja esimerkiksi ennen nukkumaan menoa aivojen ja silmien rentouttaminen kirjan parissa ei ole pahitteeksi kellekään.

3) Miten kehittäisitte Osakunnan kirjastoa, jos teille annettaisiin täysin vapaat kädet?

Jos kirjastotoimikunnallemme annettaisiin täysin vapaat kädet kirjaston kehittämiseen, ostaisimme kirjastoon paljon tyynyjä, Fatboyn sekä muita tarvikkeita lokoisan lukunurkan rakentamiseen. Lisäksi vaihtaisimme kirjaston kaappeihin läpinäkyvät ovet, jotta kauniit kirjat olisivat nähtävillä muutenkin kuin yhden tunnin torstaisin klo 20-21. Näin tilasta tulisi paljon kirjastomaisempi, ja kirjat ikään kuin mainostaisivat itse itseään!

Ulkoisten uudistusten lisäksi kehittäisimme kirjaston lainausjärjestelmää helppokäyttöisemmäksi, järjestäisimme kirjastoon hiljaisen lukutilan ja hankkisimme sähkökäyttöisen seisomatyöskentelytason ergonomisen työskentelyn mahdollistamiseksi kaikille.

Kirjastonhoitajan epilogi

Väistyvänä kirjastonhoitajana tahtoisin vielä, ainakin toistaiseksi, viimeiseksi teokseni osakunnalla kiittää SatO:a ja kaikkia sen jäseniä huikeista kahdesta vuodesta Helsingin sykkeessä. Nyt on kuitenkin aika jatkaa kohti uusia seikkailuja Keski-Suomessa, ja ehkä joskus vielä palata rakkaaseen pääkaupunkiimme journalismin merkeissä! Kiitos sitseistä, okeista, uusista ystävistä ja siitä, että kirjastonhoitajan virka uskottiin käsiini täksi vuodeksi. Lisäksi tietenkin iso kiitos ihanalle kirjastotoimikunnalle ja tsemppiä tulevalle kirjastonhoitajalle mukavaan virkaan.

Opiskelut ovat taas alkaneet, ja neuvona alkaneelle lukuvuodelle 2016-2017 haluaisinkin lainata Jyväskylän yliopiston rehtori Mannisen rallienglanniksi pitämän puheen loppukaneettia, joka kuului seuraavasti: "Work hard, eat well and have fun!" Hyvää syksyä kaikille!

Parhain terveisin,
Veera Sinervo

VIRKAILIJAT

Milla Gustafsson toimii (vasemmalla) valvontatilitarkastajana ja Niina Lindholm laulunjohtajana (oikealla). Alla Millan vastaukset kolmeen kysymykseen. Niinalta ei vastauksia saatu. Laulunjohtajalla lieenee kiirettä näin syksyn tullen ;)

1) Mikä on paras muistosi tässä virassa?

En itse asiassa ole vielä tehnyt mitään virkaani liittyvää, koska taloudenhoitaja ei ole palveluksiani kaivannut ja tilitkin tarkastetaan vasta ensi vuoden puolella (heh). Mutta jos tähänastisen osakuntavuoden repäisevintä tapahtumaa kysytään, se oli ehdottomasti Festival på Båten! Ei epäilystäkään. Suosittelen.

2) missä virassa et vielä ole ollut?

Vaikka ja missä! Aika kova tyyppi saisi ollakin, että kaikki kolmisenkymmentä virkaa saisi osakuntauran aikana tehtyä. Mikäköhän mahtaa olla ennätys? Emäntä tai isäntä en ole koskaan ollut. Toimikunnallisista oon ollut pelkästään kirjastonhoitaja, nyt noin esimerkiksi.

3) mitä virkoja satolle voitaisiin perustaa ja miksi?

Ohjesääntötoimikunnalla oli hirveen kiva idea jonkunlaisen seniorisihteerin viran perustamisesta. Näin oman senioroitumisen lähestyessä asia alkaa itsellekin ajankohtaistua... Olisi hauskaa, jos meillä olisi paremmat yhteydet meidän senioreihin. Ehkä tulevaisuudessa Kiltaan liittyminen valmistumisen jälkeen olisi ihan itsestäänselvyys.

KULTTUURIKESKUS ANNIS

Porissa Annankadulla sijaitsee monelle osakuntalaisellekin tuttu kulttuurikeskus Annankatu 6 eli Annis. Paikan komeilla graffiteilla verhottujen seinien sisäpuolella luodaan jos jonkinlaista taidetta.

Päämajaa Anniksella pitävät muun muassa lukuisat teatteriryhmät, esimerkiksi Porin teatterinuoret ja Porin ylioppilasteatteri. Teatteritoiminnan lisäksi Anniksella on esiintynyt ja harjoitellut myös monia muusikoita bändeineen.

Paikan poikkitaiteellinen atmosfääri on toivottanut tervetulleeksi eri taiteenalojen harrastajat jo yli 35- vuotta. Talon ensimmäiset

osat on rakennettu jo 1870-luvulla. Siinä on aikoinaan toiminut esimerkiksi olutpanimo, kirjastomökin ja tekstiiliteollisuuden yrityksiä.

Teollisen toiminnan päätyttyä talo jäi tyhjilleen vuonna 1980. Samoihin aikoihin Porin teatterinuoret hakivat kuumeisesti uusia tiloja päätyen valtaamaan rakennuksen ja aloittamaan porukalla sen remontoimisen. Muutaman vuoden jälkeen tästä Porin kaupunki lahjoitti heille rahaa remontoimisen viimeistelyyn jonka jälkeen talo on ollut jatkuvasti aktiivisessa käytössä.

*Teksti: Tuukka Lindholm
Kuva: Janne Saine*

K u o l e m a t t o m a t

"Ai sen takia sä aloit seurustella tytön kanssa, joka näyttää Erikiltä."
-Simo.

"Mitä fuksimpi, sen kuksimpi."
-Antti späraokin jatkoilla.

"Missä vaiheessa fuksien syöminen on?"
-Sanna Rajala opastustoimikunnan fuksi-okissa.

"Mä olin just tulossa tähän suujuttuun."
-Antti T. 17.4.

"Reagoiko nämä valot nyt jotenkin musiikkiin?"
-Iikka 15.4.

"Sen koostumus oli hyvä, sillain et pystyi kuvittelemaan et se maistuu tosi hyvälle."
-Pia löytää hyviä puolia jopa mauttomasta vesimelonista.

"Mää laihduin taas kilon."
-Honksu astuessaan ulos wc:stä 12.5.

"Se mikä tulee päähän vai se mikä pannaan päähän?"
-Antti T.

"Voitte sanoo kaikille fukseille, et Salosen Marko vetää soppaa tänää ja voi tul kattoo esimerkkiä!"
-Marko lähtiessään fuksipäivystysaikana toimistosta.

"If you dont end up with your finger inside a crayfish at a Swedish Suck Party, you're doing things wrong."
-GH:n Sam rapujuhilla 20.8.

"Mä en halua nähdä makkaraa. Mä haluan syödä makkaraa."
- Tatja valitsee kesäretkellä joko saunan tai grillauksen.

*Osakunnan tapahtumat
syksy 2016*

Fuksiaiset 16.-17.9.

Uusien Ehtoo 30.9.

Satakuntalainen Ehtoo 29.10.

Itsenäisyysjuhla 6.12.

---

*VARAATHAN
KALENTERIISI:
VUOSIJUHLAT
25.3.2017*
